

Sana Sesleniyorum Münevver

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Temmuz 2021

Düşlerini kilitle Münevver kitli yüreğine de eşlik etsin sözcükler...

Prangalar eskittiğin olmamalı bir yalan ve fetva veren eşin dostun, sen ki yansızlığınla iştiğal ettiğin hayatın göz bebeği bir rüzgârsın...

Boyundan büyüktür aşkların ve yüreğinde saklı mazin ve gücü yeten kimse ezildiğin illa ki sitemim yalnızlığında kök söktürdüğün ömrün merdivenlerinde tutunduğun bir ip gibi ve bilirim da hayata ve aşka pamuk ipliğinle bağlı olduğunu.

Günlerdir sen kovalayan ve gecenin sahanlığında yaşarsın ve yaşatırsın sessiz sedasız gençlik hayallerini...

Sen, Münevver, sen: düşlerimden frıar eden ince bacakların ve pudralı yüzün kömürlük penceresi gözlerin ve gözlemediğim aslında huysuz çocuğudur yüreğinde muhafaza ettiğin ve hala öldürmeye kıyamadığın.

Hazanda doğdun sen ve mübalağa etmeden büyüdü çığlığını ve sen hep düştün dalından ve insanların gözünden.

Soytarıdır ahvalin kimse didikleyen içini ve diklendiğin mazbut yürek ikliminde saklı tevazu yüklü varlığın.

Düş gücünle yaşadığın kadar içine düşülesi aşkın da tek numunesi iken saf varlığında vücut bulan aşkın ve isyanın.

Bir düş sağanağı adeta: günün ve mevsimin kirini alıp götürren ve sübyan gölgeler aşkın akışında aşına oldukları belki de karanlığı hizaya getirip de eşik ettikleri karanlığa ve kötülere...

Düşlerin var kindar.

Düşmanların var yandaş.

Aşkın kölesi sözcükleri var ruhunsa içinde saklı bir pervaz.

Eşelediğim kadar eşindiğim ve eşlik eden sözcükler az sonra ete kana bürünecek ve yâd ettiğim her

güzellik bir anda gözümün önünde dirilecek...

Gecenin soluğu ensemde gündüzün de telaşı.

Peşin hükümlü öfken ve narin haletiruhiyen...

Ah, gücümü yitirdiğim, sefil aşk ve sen Münevver ve senin gücünle eşleştiğim gözlerimle doyduğum bir meal ki iklimin teninde dolaşıyorum ben ve ellerim ayaklarım birbirine dolanıyor sözcüklerimse alkışa tutuyor beni bense tutuşup uzaklaşıyorum sonra yeniden vücut buluyorum acının esaretinde cesaret buluyorum sevmeye ve sevmeye.

Gönlün rotası.

Külüstür hayal tekem...

Tek lüksünse sevmek ve türetmek aşkı ve tükenmek ve yeniden doğup ayağa kalkıp hızlıca koşmak bir o kadar kaçmak kendinden ve senin efkârına yenik düştüğüm aslında senin neşenle yanıp tutuştuğum belki de özüksediğim her duygudan sana tabak tabak servis yapmak.

Ara sığamızsa özlem...

Öznemiz ise saklı madem hayatın nezdinde.

Öykülerse dilden yuvarlanan.

Ölümlerse sırasız olsa keşke.

Şekli şemali yok ki duyguların ve raks eden sözcüklerin bazen çevrene diktiğim duvarlar sadece senin geçmene izin verdiğim bir öz veri bir önsezi...

Bir ön sözü varsa bu aşkın karartma gecelerinden sesleniyorum sana ve tütüyorum.

Yorgun ruhlar bulvarında tıknefes gölgen ve içinde saklandığın gövden ve işte sığamazken yere göğe illa ki göğe dikip de gözlerimi Rabbime açıyorum içimi bir de sana.

Beylik değil hem duyguların ve sözcüklerin belki de beyzadesi İstanbul semalarında dolaşan canlı ruhlar çoktan toprak olmuş ama aşkla ve İstanbul ile eşleşen ve sevişen.

Yediğin müebbet.

Yenildiğin nice töhmet altında kaldığını sansa da beynamaz gölgeler illa ki surlara serili ruhun illa ki ellerine verdiğin sırların ve seni de kendimi de yanıltmadığım elbet başım dik düştüğüm yerden kalkıp devam ettiğim...

Sökün eden heceler.

Sükûn dileyen ruhun.

Aşkın közündeki isli bir sabah geceyi peşinen başından savdığın ve ruhindaki efkâr mizacındaki nüktedan yoksunluğun ve sadece severek varlık bulduğun...

Hüznünse tok sesi ile başına adeta bir tokmak ile vuruyor ve tostoparlak yerküre ayağının altından kayıyor bense ayaklarına serdiğim kırmızı halıda sekiyorum sözcüklerimle ve gözümde sakınıyorum seni.

Muhabbetse en derini.

Ve sessizlik.

Ve yakamozların fısıltısı.

İçinde saklı o labirent.

Eşkâli olmayan hiçliğin.

Yüreğin muşambası su geçirmeyen bu yüzden bol miktarda ç/ağlıyorsun bazen yüzünden düşen bin parça bazen bin dereden su getiriyorsun ve işte yanan sözcükleri söndürüyorsun sözüm ona lakin sen geliyorsun aklıma ve yeniden harlıyor ateş.

Havsalam almazken bu mağduriyeti.

Başından aşağı kaynar sular dökülürken.

Ve hala içinde saklı o devasa buz dağı...

Yoksa nasıl yaşadın sen bu aşkın ateşiyle?

Elbet küstüğün içindeki isyankâr çocuk elbet küredüğün umut elbet içine kaçtığın tek delik ve kalem-

kakan mizacınla büyüttüğüm ve sözcükler fışkıırken her bir hücrenden...